

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **X. X.**, narozena dne X,
státní příslušnice X,
bytem X,

zastoupena O. p. p. u., z. s.,
se sídlem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, čj. X,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne X, čj. X, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je obava z t. p. ze strany s. o. kvůli jejímu n. v. Žalobkyně je č. c. X. (dále také jen „c.“). Žalovaný neshledal splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Poukázal na to, že žalobkyně uvedla v žádosti o udělení víza nepravdivé informace vůči z. ú. Č. r. a zjevně sem přicestovala v rámci o. s. dalších spoluobčanů. O mezinárodní ochranu požádala a předmětná tvrzení uvedla až v p. s. v X., což značně snížilo její věrohodnost. Žalovaný má za to, že postup s. tzv. X, k níž žalobkyně patří, byl za ú. o. třetí osobou. Vydání cestovního dokladu žalobkyni na její pravou totožnost a její bezproblémové vycestování přes l. svědčí o nezájmu X o její osobu. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem opuštění země původu byly s vysokou pravděpodobností ekonomické důvody, nikoliv p. To dovodil z o. s. a opuštění X bez konkrétních objektivních důvodů. Žalovaný připustil, že žalobkyně je p. uvedené c., avšak shledal, že jí nehrozí tvrzené p., neboť ona sama se nikdy v minulosti nestala jeho obětí. Žalobkyně mohla vyřešit své problémy vnitřním přesídlením do jiné části X, neboť s problémy se setkala jen v rámci jednoho města. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný usoudil, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, pro něž by jí v zemi původu hrozila vážná újma. Zopakoval, že žalobkyně se nikdy nestala terčem negativního jednání ze strany s. o., a doporučil jí přestěhovat se v rámci X, neboť jí byl v jiném městě bez problémů vystaven cestovní doklad.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku. Konstatovala, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl porušen § 3 ve spojení s § 2 odst. 4, § 68 odst. 3, § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný založil napadené rozhodnutí na skutečnostech, které nemají vliv na posouzení důvodnosti obav žalobkyně z p. nebo reálnosti hrozící vážné újmy. Žalovaný dále porušil § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť nelze spolehlivě vyloučit postih žalobkyně za podání žádosti o mezinárodní ochranu, a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (publ. pod č. 30/1988 Sb.) a čl. 33 Ženevské úmluvy, jelikož navrácením žalobkyně do země původu by byl porušen závazek *non-refoulement*.
3. Žalobkyně konstatovala, že důvodem její žádosti o mezinárodní ochranu bylo p. ze strany X z důvodu p. n. Je č. X a obává se pokračování p. v případě nuceného návratu do X. Aktivní č. této c. se stala asi v roce X, neboť v. jí pomohla čelit nezvladatelnému s. náporu a nemoci. Útisk ze strany s. o. pociťovala od samého počátku. S. c. se mohla konat jen v u. u n. d., neboť se obávali u. ze strany s. M. žalobkyně, také č. c., byla u. a kvůli obavě z p. se odstěhovala. Žalobkyně s. na u., jejíž vedení požadovalo, aby písemně potvrdila, že je n. To odmítla, opustila u. a odstěhovala se za svou m., s níž se z bezpečnostních důvodů několikrát stěhovaly. Známa s. žalobkyni vyprávěla o svém z., při němž ji p. b. z. K tomu zopakovala popis i. s p. uvedený v průběhu správního řízení, který sama zažila. Žalobkyně se bála z., a proto se svou s. opustila X Zatímco s. byla v Č. r. udělena mezinárodní ochrana, jí nikoliv.

4. Žalobkyně odmítla závěr žalovaného o absenci odůvodněné obavy z p. v budoucnu dovozenou z toho, že nebyla v zemi původu nikdy vystavena p. Žalovaný pochybil také v tom, že vůbec nezkoumal udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu s tím, že žalobkyně nebyla politicky aktivní. Podle žalobkyně je nutné pojem politická práva a svobody vykládat tak, že zahrnují i u. n. s. K tomu zopakovala tvrzení uvedená při v. popisující její potíže v souvislosti s n. v. a p. v. Zdůraznila, že p. jejího n. pramení z p. r., který má za to, že v. je narušena l. občanů ke s.
5. Žalobkyně dále tvrdí, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznila, že v X byla p. Přitom podle judikatury není absence p. v minulosti překážkou uplatňování odůvodněné obavy z p. Postačuje, že p. byli jiní č. c., tj. osoby v podobném postavení. K tomu zopakovala části své výpovědi, kterou učinila při pohovorech. O osobám v obdobném postavení byla udělena mezinárodní ochrana také jen na základě jejich výpovědi, aniž by ji mohly jakkoliv prokázat. Pro existenci odůvodněné obavy postačuje přiměřená pravděpodobnost, že by žalobkyně po návratu do země původu byla p. Žalovaný tak měl postupovat ve prospěch žalobkyně, pokud zjistil nízký standard dodržování lidských práv v X, nedostatek důkazů však přičetl k tíži žalobkyně, čímž porušil § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní p. t. z. nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro u. nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Její obavy z budoucího p. jsou odůvodněné s ohledem na obsah zpráv o zemi původu.
6. Žalobkyně má za to, že hrozící újma dosahuje intenzity p. s ohledem na to, co vypověděla o kontaktu s b. s., což žalovaný jen bagatelizoval. K jejímu t. s. nedošlo jen proto, že se jí včas podařilo u. ze země. Svou výpověď považuje za konzistentní, k nepřesnostem došlo v důsledku překladu. Nemůže potvrdit, zda byla v X z. p. i její m., protože s ní není z bezpečnostních důvodů v kontaktu. K závěru o p. postačuje i psychický nátlak ze strany p. V případě návratu se žalobkyně obává z. a m. (k tomu odkázala na zprávy o p. k. v X.).
7. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s možností vnitřního přesídlení, neboť není zřejmé, z čeho dovodil, že v jiných částech X nebude vystavena p. Napadené rozhodnutí zcela postrádá hodnocení účinnosti využití tohoto institutu, proto je v této části nepřezkoumatelné. Nadto je v rozporu se zprávami o zemi původu. V řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně byla p. z důvodu n. v. K tomu odkázala na příslušná ustanovení kvalifikační směrnice, zákona o azylu a judikaturu NSS. Není jasné, jak žalovaný mohl udělit mezinárodní ochranu s. žalobkyně za obdobných okolností, zatímco jí nikoliv.
8. Žalovaný také ignoroval rozsudek a. R. R. T., neboť nepřinesl nic nového. To žalobkyně odmítla, neboť dokládá odůvodněnost její argumentace ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu.
9. Žalobkyně se dále domnívá, že případně splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu. Hrozba této újmy plyne ze zpráv o zemi původu ve spojení s výpovědí žalobkyně. Trestání žalobkyně ve smyslu odst. 2 písm. b) citovaného ustanovení jí hrozí také z důvodu medializace případu X. Nadto S. u. z. zveřejnila na svých w. s. f. žalobkyně, kterou odstranila až po několika m., a X u. také dočasně zveřejnila d. týkající se případu žalobkyně.

10. Ve vztahu k rozložení důkazního břemene žalobkyně připustila, že neprokázala nátlak ze strany s. o., ale ve třech pohovorech poskytla konzistentní věrohodnou výpověď zapadající do kontextu zpráv o zemi původu. Žalovaný její věrohodnost nevyvrátil, měl tedy aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a v pochybnostech postupovat ve prospěch žalobkyně (čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice).
11. Žalobkyně dále namítla, že závěr žalovaného o o. a ekonomických motivech přicestování do Č. r. není podstatný při posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. V o. případech, kdy žalovaný mezinárodní ochranu udělil kvůli p. z důvodu n., konstatoval stejný závěr, avšak rozhodl odlišně, aniž by bylo jasné proč, čímž porušil § 2 odst. 4 správního řádu.
12. Podle žalobkyně jí nelze klást k tíži snahu o integraci v Č. r. Začala zde p. až po r. a p. od podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pro udělení mezinárodní ochrany je to irelevantní. P. s. opustila z obavy o svou bezpečnost, neboť se zde objevili d. X, kteří o X sbírali informace. Nepravdivé údaje v žádosti o udělení víza poskytla jen proto, aby se jí podařilo vycestovat z X. Závěr žalovaného o o. h. příjezdu je mylný, neboť žalobkyně přicestovala s jednou s., její s. Není na závadu, že o mezinárodní ochranu požádala až v X, neboť zákon o azylu to umožňuje. Nalezení s. bylo snadné, protože si našla na internetu kontakt na o. X, jejíž pracovnice jí vysvětlila, jak se tam dostat. Zástupkyni žalobkyně jsou známa odůvodnění rozhodnutí žalovaného v obdobných případech. Uvedené výtky žalovaného jsou v totožném znění ve všech rozhodnutích. Není tak jasné, proč v některých případech byla udělena mezinárodní ochrana, zatímco v jiných nikoliv.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl ve vztahu k pojmu politická práva a svobody, že neveřejná d. u. c. s. za účasti č. osob nelze zahrnout pod tento pojem. Žalovaný trvá na svém hodnocení věrohodnosti žalobkyně. Její výpovědi byly nekonzistentní a vnitřně rozporné. P. žalobkyni nikdy nezadržela a zjevně ji ani nehledala. Možnost vnitřní ochrany žalovaný pro nadbytečnost neposuzoval, neboť měl za to, že žalobkyně nečelila takovým obtížím, které by to odůvodnily. Žalobkyně pouze zneužila znalosti problémů n. m. v X a sama nikdy ohrožena nebyla. Poukázal na zprávy o zemi původu potvrzující, že s. o. o žalobkyni nemohou mít zájem, když jí vydaly cestovní doklad a nechaly ji opustit zemi. V případě n. či z. c. nedochází k nárůstu jejich diskriminace na celostátní úrovni. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalovaný uvedl, že se nedopustil medializace případů č. k., přičemž neexistují žádné důkazy o špatném zacházení neúspěšných žadatelů o azyl v zemi původu. Žalobkyně neuvedla, jaký dopad mělo zveřejnění její f. na i. K úniku informací na X u. žalovaný poznamenal, že k němu došlo přičiněním zástupkyně žalobkyně. V ostatních případech medializaci provedli samotní žadatelé. Žalovaný dále uvedl, že výpovědi žalobkyně byly rozporné. Nejednalo se o nedostatek důkazů, ale o nevěrohodnost žalobkyně. Motivy příjezdu žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil. Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a netrpí nepřezkoumatelností. Odkaz žalobkyně na řízení v obdobných věcech je irelevantní, neboť žalovaný musí vždy postupovat individuálně.
14. Žalobkyně v replice rozporovala argumenty z vyjádření žalovaného odkazy na obsah žaloby, uvedla nové argumenty podporující její argumentaci a setrvala na svém procesním stanovisku. Dále navrhl, aby soud provedl důkaz vyjmenovanými rozhodnutími žalovaného v obdobných věcech a dalšími přiloženými písemnostmi.

Posouzení žalobních bodů

15. Soud ověřil, že žaloba ze dne X byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně vstoupila dne X na území Č. r. a dne X podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne X v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že v. p. k. Jako důvod žádosti uvedla, že jí v zemi původu kvůli n. v. hrozí t. p. Téhož dne byl se žalobkyní proveden pohovor k žádosti v X jazyce za přítomnosti tlumočníka X jazyka. Z protokolu o pohovoru plyne, že žalobkyně s m. žila ve společné domácnosti ve městě X v p. X. Obě jsou č. c. X. V X se přestěhovaly, protože byl z. č. jejich c., který znal kontaktní údaje ostatních s. Bály se, že p. prozradí, že se u nich d. konají s. č. c. Žalobkyně byla č. c. od X. Stěhovaly se i dříve, neboť m. šířila l. o jejich v., a p. u. právě díky stěhování. V X se znovu přestěhovaly kvůli i. s p. Žalobkyně společně s t. dalšími č. c. byla na s. d. u jedné s. Na dveře klepala p. S. n. p., proto z přízemí domu u. Jedna s. si při ú. p. n., takže ji p. z. společně s ž., které věk nedovolil u. Žalobkyně se s d. l. s. na d. a p. je nenašla. Po přestěhování potíže neměly, neboť nevycházely ven. Žalobkyně se s. se rozhodla opustit X, s formalitami jim pomohla s. z c. k. O osudu své m. nic neví. Prostředky na vycestování získala prací a od rodičů. S. na v. š. p. v X kvůli zmíněnému i. Pas bez problémů získala v X. Č. r. si se s. vybraly pro její respekt ke svobodě n. v., informace si zjistily na internetu. Přestěhování nepředstavuje pro žalobkyni řešení, neboť problémy by měla na celém území X. Č. t. v. si vyřídili bez potíží v X. Nepravdivé údaje uvedla, aby mohla vycestovat ze země. V Č. r. kontaktovaly o. X, již si vyhledaly už v X, a ta je nasměrovala do X V případě návratu do X se obávají z. kvůli n. v. Žalobkyně v zemi původu neměla žádný přímý kontakt s p.
17. Při doplňujícím pohovoru dne X se žalovaný otázkami zaměřil na to, proč si žalobkyně vybrala jako cílovou destinaci Č. r., na proces vyřizování dokladů k vycestování a nepravdivé údaje v žádosti o vízum. Žalobkyně uvedla, že cestovní kancelář vyplnila některé nepravdivé údaje za účelem kladného vyřízení žádosti o vízum. Pas si vyřídila již v roce X, protože chtěla se s. jet do X. Dále podrobněji popsala průběh cesty ze svého bydliště přes X do X a své pracovní uplatnění v zemi původu. Do Č. r. přijela, aby požádala o mezinárodní ochranu, turistiku uvedla jen, aby se jí podařilo vycestovat. V X se seznámila s místní X k., společně chodí do k., zpívají písně a čtou B. Žalobkyně zopakovala, že se nechce vrátit do X ze s. z p. pro její n. v. Přestěhování v rámci X jí nepomůže, neboť situace je stejná na celém území země.
18. Dne X žalovaný obdržel vyjádření žalobkyně přeložené z X. Podrobně zde popsala okolnosti o. k v., i. s p., při němž rozehnala d. s. č. c. a z. osoby, jimž se nepodařilo utéct, a sled událostí společně s motivy, které vedly k jejímu rozhodnutí opustit X.
19. Při dalším doplňujícím pohovoru dne X žalobkyně popsala základní charakteristiku c. Jedná se o p. směr k., přičemž se řadí mezi d. c., neboť v. bývá p. v malých skupinách v s. d. č. c. t. kvůli obavám z represí ze strany s. o. Žalobkyně dále popsala o. a způsoby p. v. a své o. k této v. Zastávala f. p. Dne X byl proveden další doplňující pohovor, jehož předmětem byl podrobnější popis žalobkyně, jakým potížím čelila v souvislosti se svou v. v X. Konkrétně uvedla i. s č. u. v., p. a rozvedla okolnosti ukončení v. s. Žalovaný při tom poukázal na některé rozpory s předešlými výpověďmi a žalobkyně se je snažila uvést na pravou míru. Žalobkyně potvrdila, že nikdy sama nebyla z., ale p. se o to pokoušela, proto se bojí, že k tomu může v budoucnu dojít.

20. Dne X žalobkyně předložila dokumenty v X vytištěné z několika webových stránek pojednávající zřejmě o zacházení s k. v X. Dále předložila potvrzení f. C. č. h. v X, podle něž se k. k. z X umístěná v zařízení v X pravidelně účastní n. života a podílí se bez nároku na odměnu na ú. s. Dne X žalobkyně předložila zprávu ze dne X „V Č. žádá o azyl š. X k., píše H.“ z webu Č.
21. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad informaci M. v. V. B. z X, Č.: K., informaci M. z. v. V. B. ze dne X, Zpráva o lidských právech a demokracii za rok X – kapitola IV: prioritní země – X, informaci M. z. v. S. s. a. ze dne X, Výroční zprávu o svobodě v. za rok X, výroční zprávu X za rok X, X – p. k. a c v X. X v., výroční zprávu A. I. X – Stav lidských práv ve světě – X, zprávu F. H. ze dne X, Svoboda ve světě X – X, a konečně výroční zprávu H. R. W. X.
22. Při seznámení s podklady rozhodnutí žalobkyně dne X vysvětlila, co je obsahem listin a CD předložených v průběhu řízení. Ve vyjádření ze dne X žalobkyně shrnula průběh řízení, doplnila důkazy a předestřela právní hodnocení jejího případu. Ve vyjádření ze dne X žalobkyně namítla, že zprávy o zemi původu, jež shromáždil žalovaný, neodpovídají skutečnosti.
23. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice E. p. a R. 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Č. s. E. u. byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Č. r. obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
24. Obecná tvrzení žalobkyně, že v řízení byla porušena vyjmenovaná ustanovení právních předpisů a mezinárodních smluv, doprovázená parafrází textu těchto ustanovení, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
25. Dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči nim dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se

skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.

26. Za řádně formulované žalobní body lze považovat jen ty námitky žalobkyně obsažené v bodu II žaloby, které byly v dalším textu žaloby rozvedeny tak, aby splňovaly výše nastíněné vlastnosti.
27. Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

28. Soud předesílá, že vycházel z rozsudků NSS ze dne 29. 8. 2019, čj. 9 Azs 39/2019 – 77, ze dne 4. 9. 2019, čj. 9 Azs 125/2019 – 61, ze dne 22. 10. 2019, čj. 10 Azs 41/2019 – 82, ze dne 14. 11. 2019, čj. 8 Azs 384/2018 – 63, a ze dne 28. 11. 2019, čj. 3 Azs 55/2019 – 56, týkajících se obdobných případů. Závěry tam uvedené NSS výslovně vztáhl také na případy žadatelů o mezinárodní ochranu, které jsou č. c. Y. (viz rozsudek ze dne 19. 9. 2019, čj. 2 Azs 401/2018 – 64, a usnesení ze dne 3. 10. 2019, čj. 10 Azs 227/2019 – 39, ze dne 31. 10. 2019, čj. 9 Azs 222/2019 – 32, ze dne 7. 11. 2019, čj. 10 Azs 196/2019 – 28, a ze dne 27. 11. 2019, čj. 8 Azs 232/2019 – 41). Přestože soud zjistil, že napadené rozhodnutí je v některých částech nepřezkoumatelné, vypořádal se s námitkami žalobkyně v rozsahu, jež rozhodnutí umožnilo (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 – 74).
29. K námitce žalobkyně týkající se p. za uplatňování p. p. a s. podle § 12 písm. a) zákona o azylu soud uvádí, že se neztotožnil s její argumentací. Žalovaný se touto otázkou zabýval na straně 16 napadeného rozhodnutí a dospěl ke správnému závěru, že nic z toho, co bylo zjištěno v průběhu správního řízení, neodůvodňuje udělení azylu podle citovaného ustanovení. Soud dodává, že pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by žalobkyně musela být vystavena p. „za uplatňování p. p. a s“. Toto ustanovení je třeba vykládat v návaznosti na čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), v němž má svůj předobraz. Pojmu politická práva je proto třeba přirčnout stejný obsah, který mu dává Listina. V ní jsou politická práva zakotvena v druhém oddílu hlavy druhé (čl. 17 až čl. 23), jak plyne z jeho nadpisu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008 – 67). Mezi tato práva patří i práva jmenovaná žalobkyní (právo na svobodu projevu, právo sdružovací). Uplatňování těchto práv může být podřazeno pod § 12 písm. a) zákona o azylu, pokud byl při jejich uplatňování přítomen politický či veřejný aspekt spočívající v odporu proti státu a jeho zřízení. To však v daném případě chybí, neboť z výpovědi žalobkyně plyne, že účelem s. č. c. nebylo realizovat shora uvedená politická práva, natož pak bojovat proti státnímu zřízení, nýbrž jen p. jejich v. (tedy byla naplňována n. svoboda ve smyslu čl. 15 a 16 Listiny, která je řazena mezi základní lidská práva a svobody). Ačkoliv ze zpráv o zemi původu plyne, že č. s. o. schvalují jen pět státem registrovaných n. s., samotné č. a p. v. ve státem neschválených c., mezi něž patří i c. X, nelze vyložit jako odpor, který by odůvodnil aktivování § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně sama ani v jednom z pohovorů nezmínila nic, co by nasvědčovalo tomu, že p. v. se s., byť jen nepřímou, představovalo odpor vůči vládnoucímu uskupení. Šlo jen o projev jejich n. v. [srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 Azs 7/2009 – 98, bod IV. (ii)]. Aplikaci § 12 písm. a) zákona o azylu na případ žalobkyně brání též skutečnost, že žalobkyně nebyla v zemi původu p. (viz níže závěr o nevěrohodnosti její výpovědi v části týkající se problémů v zemi původu), neboť ve vztahu k tomuto ustanovení nepostačuje existence odůvodněných obav z p. v budoucnu.
30. Současně je ovšem třeba připustit, že by státní orgány mohly žalobkyni připisovat p. politické názory, a to na základě prosté skutečnosti, že je č. c., tedy mohla by se obávat p. pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Na základě zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, nelze spolehlivě dovodit,

zda ideologie c., jejíž je žalobkyně č., má též politické konotace. Žalovaný nezajistil žádnou zprávu o zemi původu, v níž by bylo blíže popsáno vnímání této c. ze strany státních orgánů země původu. V judikatuře některých soudů č. států E. u. byl přitom ve vztahu k č. C. v. B. formulován právní názor vycházející ze shromážděných zpráv o zemi původu, že všem č. C. v. B. hrozí p. z důvodu zastávání politického přesvědčení, které je spojeno s jejich č. v c. kritické k r., jejímž cílem je zničit X, která je považována za S. [viz např. rozsudky S. s. v X (X) ze dne 4. 5. 2018, sp. zn. A 6 K 7906/16, a ze dne 12. 6. 2018, sp. zn. A 6 K 436/17, dostupné na <http://X>]. Žalovaný neshromáždil k c., jejíž č. je žalobkyně, natolik podrobné informace, aby bylo možné na jejich základě posoudit, zda součástí jejího u. je též n. vůči s. r. Ani tímto směrem nevedl pohovor se žalobkyní, aby alespoň tímto způsobem postavil uvedenou otázku najisto. Z hlediska procesního je třeba zmínit, že úkolem žalobkyně bylo pouze přednést skutkové okolnosti, kvůli nimž žádá o mezinárodní ochranu, nikoliv je právně podřadit pod jednotlivá ustanovení zákona o azylu, případně též části alternativně formulovaných hypotéz právních norem (tedy uvést právní kvalifikaci důvodu, pro nějž je ohrožena jakožto č. c. p.). Skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, tedy nebyl zjištěn v rozsahu potřebném pro posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu pouze z důvodu nedostatku příčinné souvislosti odůvodněných obav z p. s azylově relevantním důvodem, vedl by tento nedostatek spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dané věci se o takový případ nejedná, neboť napadené rozhodnutí je založeno na závěru o neexistenci odůvodněných obav z p. Jelikož soud ruší napadené rozhodnutí kvůli nepřezkoumatelnosti týkající se tohoto stěžejního závěru žalovaného (viz níže) a ve věci bude vedeno další řízení, je třeba, aby se žalovaný, pokud se potvrdí existence odůvodněných obav z p., zabýval tím, zda hrozba p. nesouvisí s politickým přesvědčením, které by státní orgány země původu mohly žalobkyni připisovat z důvodu jejího č. v c.

31. Soud souhlasí se žalobkyní, že absence p. v minulosti sama o sobě nepostačuje k učinění závěru, že nemůže mít odůvodněnou obavu z p. ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že žalobkyně je č. c. (viz stranu 19), ale neshledal, že by ona sama byla někdy s. o. p. z důvodu n. v. ve smyslu zákona o azylu, přičemž neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že k tomu po jejím návratu do země původu dojde.
32. Skutečně se nejeví, i kdyby bylo možné považovat výpověď žalobkyně v celém rozsahu za věrohodnou, že by sama žalobkyně byla vystavena jednání, které by bylo možno označit za p. ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Podle něj se p. rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity p., pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci p. Tuto definici je třeba vykládat ve světle čl. 9 kvalifikační směrnice. Konkrétní typové akty p. jsou uvedeny v čl. 9 odst. 2 (jde např. o použití fyzického nebo psychického násilí, právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání). Tyto akty p. lze považovat za p. jen za splnění podmínek čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, tj. svojí povahou nebo opakováním musí jít o jednání dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Úmluvy nelze odchýlit. Těmito právy jsou práva upravená v čl. 2, čl. 3, čl. 4 odst. 1 a čl. 7 Úmluvy, tedy právo na život, zákaz mučení,

nelidského a ponižujícího zacházení, zákaz otroctví a nevolnictví a zákaz trestu bez zákona. Alternativně se může jednat o souběh různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce podobným způsobem. Je tedy zřejmé, že jednotlivá opatření státních orgánů země původu mohou být považována za pronásledování pouze tehdy, jestliže vzhledem k jejich intenzitě nebo četnosti představují zásadní zásah do základních lidských práv. Postižení jedince těmito akty musí být natolik vážné, že ho nelze vůbec tolerovat, neboť má existenciální charakter nebo zbavuje dotčenou osobu citelně její lidské důstojnosti.

33. Žalobkyně při pohovorech popsala ú. při s. na v. š. a i. s p. rozhánějící s., které vyvrcholilo z. d. osob. Sama žalobkyně nikdy z. nebyla a nepřišla do přímého kontaktu se s. o. z důvodu svého n. v. Žalobkyni popsané i. mohou svědčit o nátlaku či zastrašování ze strany s. o., ale zřejmě svojí intenzitou ani četností nedosahují intenzity p. ve výše rozvedeném smyslu (v tomto směru je třeba zmínit rozpornost výpovědí žalobkyně). P. ji měla s. a pokoušet se o její z. Žalobkyni se podařilo uniknout a p. své pokusy již neopakovala. Žalobkyni nelze dát za pravdu, že závěr žalovaného, podle něhož nebyla vystavena žádnému negativnímu jednání ze strany s. o., je v rozporu s tím, co opakovaně vypověděla v průběhu správního řízení, neboť její výpověď je v podstatném rozsahu nevěrohodná. Nicméně podle setrvalé judikatury NSS má posuzování odůvodněných obav z p. prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt p. utrpěl. Například v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017 – 33, NSS připomněl, že *„řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí (...) podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí.“* V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, čj. 7 Azs 162/2018 – 47, pak uvedl, že *„přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007 – 60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008 – 83). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.“*
34. Zmíněný standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování vymezil NSS zejména v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82. Podle něj je přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, tzn. že test přiměřené pravděpodobnosti představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech. Tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté, tzn. že test přiměřené pravděpodobnosti představuje *a fortiori* i nižší důkazní standard než standard nadevší pochybnost v trestních věcech. Přiměřenou pravděpodobnost je tedy třeba vykládat tak, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.

35. Skutečnost, že minulé pronásledování je pouze indicií pro odůvodněné obavy z pronásledování do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou, plyne ostatně i z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, jak rovněž podotkla žalobkyně: *Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. Prospektivnost posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování založil NSS na citovaném ustanovení např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, čj. 5 Azs 207/2017 – 36: „Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007 – 60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008 – 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoliv předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82, a ze dne 13. 8. 2010, čj. 4 Azs 11/2010 – 112).“*
36. Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovala, že s. z p. pramení z jejího č. v c., neboť jí bylo známo, čemu jsou její č. vystaveni ze strany s. o. Žalovaný připustil, že žalobkyně je p. této c., a na základě zpráv o zemi původu shledal, že jakožto č. c. může být vystavena negativnímu jednání ze strany X. Na stranách 14, 15, 19, 26 a 27 napadeného rozhodnutí opakovaně uvedl, že nezpochybňuje obecnou problematickou situaci k. n. m. a jejich v. v X. Dodal nicméně, že v rámci správního řízení o konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzuje obecná situace konkrétních m. a jejich postavení v zemi původu, ale je nutné shledat individuální p. žalobkyně ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu (viz strany 21 a 22 napadeného rozhodnutí). Doplnil, že žalobkyně nikdy nebyla v zemi původu vystavena p. ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu z důvodu p. ke konkrétní n. s., tedy závažnému porušení jejich základních lidských práv ze strany X, a neuvedla ani žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změní. Tím žalovaný nepřipustně absolutizoval požadavek minulého p. konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu.
37. Byť žalovaný připustil (uživ slov „nelze zcela vyloučit“), že žalobkyně je p. c. X., nijak se nevypořádal s otázkou, zda sama p. k této c. (v postavení řadového č.) zakládá odůvodněné obavy z p. Žalovaný jen na straně 19 napadeného rozhodnutí shrnul zjištění ze zpráv o zemi původu o úrovni svobody n. v. a s odkazem na to, že žalobkyně v minulosti nebyla azylově relevantně p. pro s. v., uzavřel, že její obavy z p. jsou neodůvodněné. Takový

postup nelze akceptovat. Za této situace se žalovaný nemohl zastavit jen u toho, že žalobkyně nebyla v minulosti vystavena aktům, které by bylo možno kvalifikovat jako p., ale měl se podrobně zabývat otázkou, zda jí takové jednání nehrozí právě z důvodu jejího samotného č. v c. X. Touto otázkou se ovšem žalovaný vůbec nezabýval, neučinil k ní žádná skutková zjištění, a tedy nesprávné právní posouzení týkající se výkladu pojmu odůvodněný s. z p. [§ 12 písm. b) zákona o azylu] má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

38. Žalovaný na straně 19 napadeného rozhodnutí vycházel mimo jiné ze zprávy F. H. ze dne X, podle níž jsou č. některých z. k. s. p., v. a m. Dále zde žalovaný vycházel z informace M. z. v. S. s. a. ze dne X, podle níž se objevily zprávy, že s. o. f. t., z., z., m., o. k t. o. svobody nebo š. stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných n. s. za aktivity související s jejich n. v. a provozováním jejich n. p. Žalovaný však ve svém rozhodnutí nijak nevyřešil rozhodující otázku, jaké konkrétní nebezpečí hrozí č. c. (v obdobném postavení, které přísluší žalobkyni) z důvodu p. k ní či z důvodu účasti na jejích n. o., pokud by ji X s. o. o. S touto otázkou se nevypořádal ani ve vztahu k celé X, tím méně ve vztahu k situaci v X, odkud pochází žalobkyně. Na takové posouzení žalovaný výslovně rezignoval, když na straně 22 uvedl, že jej zajímá vždy pouze a jen skutečnost, zda v individuálním případě konkrétního žadatele došlo během jeho pobytu ve vlasti nebo by s vysokou pravděpodobností mohlo dojít při jeho návratu do vlasti k závažnému porušení jeho lidských práv. Se stejnou argumentací neprovedl ani důkazy, které žalobkyně předložila a které dle jejího tvrzení popisují jednání s. o., jemuž jsou vystaveni č. neregistrovaných c., např. též c, k níž patří žalobkyně, a to jmenovitě v X.
39. Takovému přístupu je třeba vytknout, že jednak dává takřka výlučný důraz na p. utrpěné v minulosti, jednak ve vztahu k budoucnosti požaduje „vysokou pravděpodobnost“ závažného porušení lidských práv, což je v rozporu se standardem „přiměřené pravděpodobnosti“ budoucího p. vymezeným výše; a konečně se nijak nezabývá hrozbou p. z důvodu samotné p. k dané c. Žalovaný se například nijak nevypořádal s hrozbou t. p. z důvodu č. v dané c., která plyne ze zpráv o zemi původu (§ 300 X trestního zákoníku, viz např. zprávu F. H. ze dne X, bod D.), na což také žalobkyně poukázala v projednávané žalobě. Ze zpráv o zemi původu neplyne, že X trestní zákoník by se vztahoval jen na určité oblasti X, lze tedy předpokládat, že se jedná o předpis platný pro celé území státu. Přesto žalovaný na straně 21 napadeného rozhodnutí žalobkyni navrhl, aby své problémy s policií řešila přestěhováním do jiné oblasti X, aniž by podrobněji vyložil, jak dospěl k tomu, že v jiných částech X žalobkyni nic podobného nehrozí. Takovou úvahu je nutno označit za zkratkovitou a nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl konkrétní zprávu o zemi původu a její konkrétní část, z níž tento závěr učinil. Tím porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Možnost vnitřního přesídlení je upravena v § 2 odst. 7 zákona o azylu, podle nějž pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

40. Svou výše citovanou úvahou, byť velmi nekonkrétní, o dostupnosti efektivní vnitřní ochrany jako by žalovaný implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že „*se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má*“. To je však v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobkyně totiž opakovaně vyjádřila svou obavu ve vztahu k celému území X a žalovaný čerpal ze zpráv o zemi původu, podle nichž se výše popsané problémy z. n. s. nevážou jen na konkrétní část X, nýbrž na celé její území, přičemž v některých p. země jsou problémy ještě intenzivnější. Jinými slovy, z žádné ze zpráv o zemi původu neplyne, že problémy n. s. jsou lokalizovány jen na určité oblasti země, jak se žalovaný snažil dovodit jen z výpovědi žalobkyně. Žalovaný tedy nijak nevysvětlil, ve kterých p. by hrozba t. s. byla menší než v domovské p. žalobkyně a z čeho dovodil, že by tato hrozba byla v různých p. různá. Pouze poukázal na výpověď žalobkyně, podle níž se s potížemi v souvislosti s jejím vyznáním osobně setkala jen v určitém místě, z čehož dovodil, že ve zbývajících částech země bude v bezpečí. Soud tedy souhlasí se žalobkyní, že v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
41. Žalovaný měl povinnost vyjít z dostupných informací o zemi původu, které musejí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008 – 71). Na jejich podkladě se měl důkladně vypořádat i s možností, zda p. všech č. c., k níž žalobkyně patří, nedosahuje v X, a konkrétně v p. X, takové intenzity, že už samotné č. v této c. vyvolává odůvodněné obavy z p., přestože její potíže v minulosti nedosáhly intenzity p.
42. Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný sice obstaral dostatek zpráv naplňujících uvedené vlastnosti, jež se obecně zabývají s. n. v. v X a postavením n. m., ale chybí zde zpráva, která by se týkala jmenovitě c. žalobkyně a jejích č. To by bylo možné akceptovat v případě, že přes veškeré možné úsilí nebylo možné ani ve spolupráci s o. č. s. E. u. obstarat žádné informace o dané c. Žalovanému je však třeba zásadně vytknout, že až na krátký výtah z obsahu zpráv o zemi původu uvedený na straně 19 napadeného rozhodnutí rezignoval na hodnocení shromážděných zpráv o zemi původu ve vztahu ke konkrétní situaci žalobkyně, neboť se spokojil se svým zkratkovitým závěrem o tom, že žalobkyně p. dosud nebyla, a tudíž jí žádné nebezpečí v zemi původu nehrozí, aniž by přezkoumatelně zdůvodnil, proč tomu tak je. Žalobkyně v průběhu řízení vznesla výhrady k obsahu zprávy M. v. V. B., pokud jde o pravděpodobnost útoku a jejich intenzitu vůči v. n. k. c. Žalovaný se s podstatou těchto výhrad nijak nevypořádal, poukázal toliko na to, že uvedená zpráva není jedinou zprávou o zemi původu, z které vycházel, přičemž není pochyb o obecně problematické situaci k. n. m. a jejích v. Z napadeného rozhodnutí tak není vůbec zřejmé, o jaké konkrétní zprávy o zemi původu opřel žalovaný svůj závěr o neexistenci odůvodněných obav z p. žalobkyně, ani z něho nevyplývá, jaký skutkový závěr týkající se situace č. n. k. c. učinil (jak intenzivním ú. jsou vystaveni a do jaké míry je pravděpodobné, že se t. těchto ú. může stát řadový v.). Žalovaný vycházel z nesprávného předpokladu, že jeho úkolem není obecně hodnotit postavení č. n. k. c., zejména pak c. X. Bez toho ovšem nemohl dostát svému úkolu posoudit, zda by žalobkyně byla s přiměřenou pravděpodobností po návratu do země původu vystavena jednání s. o., které by bylo možné vzhledem k jeho charakteru a intenzitě kvalifikovat jako p. Své závěry ohledně těchto otázek měl žalovaný opřít o konkrétní zjištění plynoucí ze zpráv o zemi původu. To žalovaný neučinil, čímž zatížil v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Jak podotkl NSS v obdobné věci, formální k. č. v z. c. sice nezakládá bez dalšího nutnost

udělit mezinárodní ochranu každému žadateli, který by byl č. takové c., ale žalovaný je povinen posoudit, jak se skutková podstata trestního zákoníku uplatňuje v praxi, což žalovaný neučinil [srov. již zmíněný rozsudek NSS čj. 9 Azs 39/2019 – 77, bod 39 a násl. a zde citovaný rozsudek S. d. E. u. *M. v. I. e. A. proti X (C 199/12), Y (C 200/12), a Z proti M. v. I. e. A. (C 201/12)* ze dne X, který je aplikovatelný i na projednávanou věc].

43. Soud shrnuje, že žalovaný poté, co vyhodnotil výpověď žalobkyně tak, že ji lze považovat za p. c. X, se měl zabývat nejen tím, zda žalobkyně sama v minulosti byla vystavena konkrétním aktům p., nýbrž měl též zvážit možnost, zda již z důvodu č. v této c. je přiměřeně pravděpodobné, že takovému p. bude vystavena po návratu do země původu. Samotná skutečnost, že by se takovému p. mohla žalobkyně vyhnout tím, že se jí pomocí t. o. podaří p. k c. utajit před s. o. země původu, pak pohledem judikatury S. d. E. u. (srov. rozsudek velkého senátu ve spojených věcech C 71/11 a C - 99/11, *S. r. N. proti Y a Z* ze dne X, bod 62-72) nedostačuje k závěru, že s. z p. není odůvodněný.
44. K námitce žalobkyně týkající se rozložení důkazního břemene a věrohodnosti její výpovědi soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně o. Č. r. předložila dokumenty s nepravdivými údaji, které uvedla na pravou míru, až když na ně sám poukázal. To podle něj snížilo věrohodnost žalobkyně ve vztahu k dalším jejím tvrzením rozhodným pro udělení mezinárodní ochrany (viz strany 16 – 17 napadeného rozhodnutí). Na jiném místě žalovaný vyjadřoval pochybnosti o azylovém příběhu žalobkyně, neboť se její líčení i. s p. při pohovorech lišilo v dílčích skutečnostech (viz strany 20 – 21 a 28 napadeného rozhodnutí). Z toho usoudil, že ve skutečnosti v zemi původu nikdy ohrožena nebyla, pouze využila znalosti reálií země k odůvodnění obavy z návratu do X. Byť to tedy žalovaný explicitně neuvedl, je zřejmé, že vyhodnotil výpověď žalobkyně v části popisující její obtíže v zemi původu, jako nevěrohodnou. V žalobě tomu žalobkyně oponuje tvrzením, že její výpověď byla konzistentní
45. Podle judikatury může žalovaný zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestala (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika p., kde jim je přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 – 70).
46. Žalovaný by tedy mohl označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení žalobkyně či by ji mohl označit za celkově nevěrohodnou, to však pouze z důvodu její nevěrohodnosti v relevantních aspektech její žádosti o mezinárodní ochranu. Nevěrohodnost žalobkyně by bylo možné založit na otázce její deklarované p. k c. či na okolnostech i., které údajně vedly k jejímu odchodu ze země původu (s. p. a její pokusy o z. žalobkyně), nikoliv jen na tom, že ve snaze opustit X uvedla v příslušných dokumentech nepravdivé údaje. V této souvislosti lze dát za pravdu žalobkyni, že je pochopitelné uvést do žádostí nekonfliktní údaje, jež jí zajistí bezproblémové vycestování. Nelze rozumně očekávat, že potenciální žadatelka o mezinárodní ochranu odhalí svůj azylový příběh dříve, než se ocitne fakticky i právně na území vybrané cílové destinace. Její nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum žalobkyně zopakovala i při p. do X. Její nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem

odporovala její vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu s informacemi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.

47. Žalovanému lze přisvědčit v tom, že žalobkyně při pohovorech uvedla řadu rozporů ohledně významných okolností, které se týkají otázky, zda byla před vycestováním ze země původu p. Pokud jde o líčení i. z X, žalobkyně při pohovoru dne X uvedla, že p. u., což odpovídá i jejímu vlastnoručnímu podání obsahujícímu důvody žádosti a výpovědi učiněné při dalších pohovorech. Při pohovoru, který se uskutečnil dne X, ovšem žalobkyně opakovaně uvedla, že byla z. a při vycestování přes l. se obávala opakovaného z. Na tento rozpor byla žalobkyně dotázána, popřela, že by kdy vypověděla, že byla z. V žalobě se žalobkyně snaží tento rozpor vysvětlit chybou v tlumočení, ovšem z protokolu o pohovoru ze dne X plyne, že se nemůže jednat o ojedinělou chybu, neboť v něm je opakovaně zmiňováno z. žalobkyně, což odpovídá kontextu tehdejší její výpovědi. Dále žalobkyně zpočátku uváděla, že v X byl z. její b. ve v. (ve vlastnoručním podání uvedla, že se jednalo o s. ve v.), jenž měl k dispozici jména a adresy všech č. n. obce, proto z důvodu obav o své bezpečí zanechala s. (viz pohovory ze dne X a ze dne X). Teprve při dalších doplňujících pohovorech (dne X a X) žalobkyně zmínila, že s. na v. š., kterou navštěvovala, byli nuceni p. p. o tom, že nejsou v., konkrétně že n. v J. K. Žalobkyně toto p. n., a tak se její š. dozvěděla, že je v. Bylo jí řečeno, že bude v., proto š. sama opustila. Při pohovoru dne X uvedla, že možná doloží materiál o svém v. ze š. O dva dny později uvedla, že se do š. pod t. v. již nevrátila, v. však nebyla. Toto tvrzení působí nevěrohodně nejen kvůli tomu, že žalobkyně změnila své stanovisko ohledně toho, zda byla ze š. v., nebo přestala do š. docházet (bez vydání rozhodnutí o v.), ale především z toho důvodu, že se o této skutečnosti zmínila až během třetího pohovoru a neuvedla jej ani ve vlastnoručním podání, v němž líčila všechna příkoří, kterých se jí v zemi původu dostalo. Dále žalobkyně až při pohovoru dne X (tedy během čtvrtého pohovoru) uvedla, že její m. byla v roce X donucena u. v. a b. s. opustit žalobkyni a svého m., takže ji žalobkyně po celou tuto dobu až do X neviděla, neměla o ní zprávy. Ve vlastnoručním podání ovšem žalobkyně popisovala rodinný život do X tak, že m. š. v. a museli se kvůli tomu často stěhovat. O odloučení se žalobkyně ani náznakem nezmiňovala. Při pohovoru dne X přitom uvedla, že díky stěhování unikly vážnějším p. (dotaz se výslovně týkal potíží v době před X). Jde o zásadní rozpor ve výpovědi žalobkyně. V rámci pohovoru ze dne X žalobkyně nejprve uvedla, že se s m. znovu setkala, když byl z. jejich k., m. ji vyhledala. Zatímco v jiných pohovorech žalobkyně uváděla, že právě v návaznosti na to, že se dozvěděli o z. k., se s m. přestěhovaly, nyní uvedla, že poté, co odešla se svojí (znovunalezenou) m., několikrát se stěhovaly, až jim jednou přišel s. říct, že z. k. Je tedy zřejmé, že žalobkyně nebyla schopna udržet chronologii svého vyprávění ani v rámci jednoho pohovoru. K i. ze dne X žalobkyně ve svém vlastnoručním podání uvedla, že se poté s m. setkala, při pohovoru dne X ovšem uvedla, že o m. od té doby nic neví, domnívá se, že byla z. Rozpor je tedy očividný. Žalobkyně také uvedla, že v době od X do X p. b. jako p. Od i. dne X nevycházela z domu, bála se, skrývala se (pohovor ze dne X). Z přiloženého spisu vedeného k žádosti o vydání víza ovšem vyplývá, že p. o z. jí její z. vystavil až dne X s tím, že jí na dobu cesty do Č. r. bude poskytnuto p. v., a podle v. z. ú. jí ještě dne X byla na účet připsána v. Je tedy zřejmé, že žalobkyně nemohla p. pouze do X, jak sama uvedla. Žalobkyně dále uvedla, že část peněz na cestu jí dala m., kterou ovšem dle jedné z výpovědí od X neviděla, a tak není zřejmé, jak jí tyto peníze mohla předat, ani jak si je mohla opatřit (m. dle žalobkyně nepracovala, byla v domácnosti, poté se neustále stěhovala). Nevysvětleno pak zůstává, proč se žalobkyně po přicestování do X oddělila od své s., se

kteřou se několik m. v zemi původu skrývala v jednom bytě, společně naplánovaly ú. ze země původu a společně cestovaly do Č. r. Bylo by více než racionální předpokládat, že společně budou cestovat i do p. s. a společně absolvují řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jejich rozdělení je náhlé a racionálně nevysvětlitelné. Ve světle všeho shora uvedeného se jeví jako naprostou maličkostí, že žalobkyně dne X vypověděla, že sešlo z jejího záměru navštívit X společně s kamarádkou v roce X z toho důvodu, že vážně onemocněla b. k. a k. se o ni musela starat, kdežto při pohovoru dne X uvedla, že onemocněla přímo tato k.

48. Soud uzavírá, že věrohodnost žalobkyně je zásadním způsobem zpochybněna, přičemž výše identifikované rozpory nelze všechny vysvětlit toliko chybami při tlumočení. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že své potíže v zemi původu prokázala svojí konzistentní a bezrozpornou výpovědí. Je nicméně třeba dodat, že naopak nebyly shledány žádné rozpory týkající se otázky, zda je žalobkyně k. a p. c. X. Jakkoliv by tedy mohl žalovaný v důsledku vyloučení všech nevěrohodných tvrzení týkajících se jednání, jemuž žalobkyně čelila před svým odchodem ze země původu, dospět ke správnému závěru, že nebyla vůbec p., nezbavuje ho to povinnosti na podkladě zpráv o zemi původu vyhodnotit, zda žalobkyni nehrozí p. z důvodu prostě p. k c.
49. Soud se ztotožnil s žalobkyní, že pochybnosti o skutečných důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze založit na tom, že jí trvalo p. dní, než docestovala z X do z. žalovaného v X. Časová prodleva mezi vstupem na území Č. r. a podáním žádosti o azyl může být jistě indicií pro zjištění, zda cizinec ve skutečnosti nepřicestoval z azylově irelevantních důvodů a o mezinárodní ochranu nepožádal až v situaci, kdy v ní vidí poslední možnost pro legalizaci svého pobytu. Takové úvahy jsou nicméně namísto tehdy, pokud by žádost o mezinárodní ochranu podal až s odstupem několika měsíců či l. od přicestování na území Č. r., zpravidla v době, kdy by již pobýval na jejím území ilegálně a snažil se tímto způsobem legalizovat si další pobyt. V nyní posuzovaném případě uplynulo mezi p. žalobkyně do Č. r. a podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze pět dnů, což nelze hodnotit jako nepřiměřené prodlení, žalobkyně pobývala na území Č. r. oprávněně, nehrozilo jí udělení správního vyhoštění.
50. K námitce žalobkyně týkající se o. p. a způsobu cesty do p. s. soud uvádí, že tyto skutečnosti mohou opravdu mít určitou relevanci pro posouzení jejího případu. Žalovaný na stranách 16 – 17 napadeného rozhodnutí uvedl, že nemůže především pominout skutečnost, že výše jmenovaná přicestovala do Č. r. zcela zjevně v rámci o. s. dalších s. s., jejich údajných s., které však neznala. Zdůraznil, že X o. vydaly žalobkyni bez jakýchkoli problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, a dodal, že mu rovněž nebyla ochotna sdělit žádné podrobnosti o konkrétních osobách, které jí zajistily vízum a které ji rovněž nasměřovaly do p. s. X, kde po svém příjezdu do Č. r. požádala o mezinárodní ochranu. V případě žalobkyně i ostatních údajných s., kteří dle svých slov (až na výjimky) nikdy předtím neopustili zemi svého původu, natož X kontinent a nekomunikovali žádným cizím jazykem vyjma X, je podle žalovaného naprosto vyloučeno, aby bez vnější pomoci přicestovali do Č. r., a dokonce až do X. Na straně 20 žalovaný pokračoval s tím, že rovněž skutečnost, že uvedená s. X s. p. zahrnující i žalobkyni přicestovala do Č. r. výhradně v období od X do X, a nikdy předtím ani poté, přestože všichni bez výjimky hovořili o dlouhodobém p. jejich různých n. s. a skutečnosti, že se mezi sebou před příchodem do vlasti neznali, svědčí o jasné o. jejich příchodu do Č. r. a tomu, že se nejednalo o individuální odchody konkrétních osob, které ze své vlasti měly

u. zcela spontánně pod vlivem vnějších okolností, konkrétně z důvodu tvrzených obav kvůli svému n. p., ale o z. akci třetích osob, o jejichž důvodech a motivech lze pouze spekulovat.

51. Z toho je patrné, že výsledkem těchto úvah není jasný závěr žalovaného, nýbrž pouze určité náznaky toho, že příchod žalobkyně byl o. kýmisi, kdo dokázal zajistit i vydání X pasu s biometrickými údaji a bezproblémové opuštění X. Soud připomíná, že odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být založeno na racionálních důvodech, nikoli na náznacích a čtení mezi řádky, neboť takové rozhodnutí je pak nutně nepřezkoumatelné. Pokud tím chtěl žalovaný naznačit, že kupř. disponuje informacemi od zpravodajských služeb, podle nichž by žalobkyně mohla pro Č. r. představovat b. r, což by pochopitelně mělo skutečný vliv na její celkovou věrohodnost, byl povinen tyto informace promítnout do odůvodnění rozhodnutí. Měl tak učinit způsobem, který neohrozí bezpečnostní zájmy Č. r. a zároveň umožní soudní přezkum jeho rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 5/2008 – 63). Pokud odůvodnění zůstalo v pasážích vyjadřujících se k údajné o. a podezřelé bezproblémovosti odchodu žalobkyně ze země původu v uvedené podobě plné nedořečených náznaků, jsou pro soud nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti. Přitom bezproblémové vycestování ze země původu podle judikatury samo o sobě nezpůsobuje nevěrohodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2010, čj. 1 Azs 7/2010 – 114, a ze dne 4. 1. 2018, čj. 10 Azs 254/2017 – 40).
52. Soud také souhlasí se žalobkyní, že výše uvedená argumentace žalovaného příliš neodpovídá jejímu případu, neboť vypověděla, že z X přicestovala jen s jednou s. (s.). Nepřípadná argumentace žalovaného zjevně vychází z toho, že ji v totožném znění užil v obdobných věcech tzv. X k., jak plyne z již zmíněných rozsudků NSS čj. 9 Azs 39/2019 – 77 a čj. 9 Azs 125/2019 – 61. Ostatně žalobkyně také v žalobě poukázala na totožnou argumentaci žalovaného v mnoha obdobných případech.
53. Soud shrnuje, že indicie obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se bezproblémovosti a údajné o. odchodu žalobkyně z X mohou skutečně naznačovat, že žalobkyně fakticky není v zemi původu p. ohrožena, či dokonce že její odchod byl o. z důvodů, které by udělení mezinárodní ochrany vylučovaly. V nynější podobě jsou však v napadeném rozhodnutí uvedeny pouze v podobě indicií, které nelze soudně přezkoumat, rozhodnutí je tedy stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Ostatně pro posouzení věci není rozhodující, zda žalobkyně vycestovala ze země původu z azylově relevantních pohnutek, nýbrž zda jsou její obavy z p. po návratu do země původu odůvodnění (prospektivní pohled na institut mezinárodní ochrany).
54. Soud se dále zabýval zákonností té části napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně reálně není ohrožena vážnou újmou, a tedy jí neudělil ani doplňkovou ochranu. Ani tento závěr žalovaného nemůže obstát, neboť žalovaný nezjišťoval, zda jsou č. c. X t. takového jednání, které lze kvalifikovat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. To má význam zejména v situaci, pokud žalovaný dospěl k závěru, že jednání s. o. země původu nelze vzhledem k jeho nedostatečné intenzitě kvalifikovat jako p., neboť vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je již samotné porušení práva nebýt mučen a práva nebýt podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení, aniž by bylo vyžadováno závažné porušení těchto práv, jak je tomu v případě definice pronásledování. Naproti tomu je ve vztahu k hrozbě vážné újmy vyžadován vyšší důkazní standard (reálné nebezpečí, nikoliv jen přiměřená pravděpodobnost). Jestliže se tedy žalovaný nezabýval tím, zda by

žalobkyně v případě návratu do země původu byla vystavena hrozbě vážné újmy (např. z důvodu p. k c.), je jeho závěr o nenaplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

55. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalobkyně dále namítla, že jí hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu i z toho důvodu, že podala žádost o mezinárodní ochranu v zahraničí, jelikož došlo k medializaci těchto případů. Poukázala na to, že závěry žalovaného nemají oporu ve správním spisu. Žalovaný na stranách 29 – 30 napadeného rozhodnutí konstatoval, že neexistují důkazy o systematickém týrání, zadržování a špatném zacházení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do země původu. Tvrzení žalobkyně považuje za účelové, neboť z jím shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do země původu z. a p. za podání žádosti o mezinárodní ochranu v Č. r. z n. důvodů. K tomu soud uvádí, že nejen ze samotného rozhodnutí, nýbrž ani z obsahu správního spisu není patrné, co žalovaný míní oněmi „jím shromážděnými informacemi“. Chybí zde totiž odkaz na konkrétní podklad, který by se zabýval postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do země původu, tím méně pak postavením žadatelů žádajících z důvodu n. p. Za této situace je nutno konstatovat, že závěr žalovaného není opřen o žádná skutková zjištění. I v tomto rozsahu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
56. S otázkou důsledků medializace se žalovaný vypořádal na straně 30 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné připomněl, že žadatelům o udělení mezinárodní ochrany je garantována ochrana osobních údajů, především ve vztahu k zemi jejich původu. Přestože se v č. médiích objevila zpráva o tom, že v Č. r. žádá o azyl z n. důvodů X lidí původem z X, případně další články k této kauze, nebyly v daných člancích rozhodně uvedeny žádné informace, na základě kterých by bylo možno identitu jednotlivých žadatelů zjistit. Dále žalovaný podotkl, že média ve svých informacích citovala samotné žadatele o mezinárodní ochranu či jejich zástupce, což nesvědčí o reálnosti jejich obav ze zveřejnění jejich případů. Soud souhlasí se žalovaným, že na medializaci případů se skutečně podíleli neúspěšní žadatelé, jak vyplývá z veřejně dostupných zdrojů. Žalobkyně jen konstatovala, že medializace případů se měl dopustit m. v. a za únikem informací o ní měla stát M. u. a S. u. z. K tomu soud uvádí, že se nemohl zabývat otázkou, zda medializace případů a úniků informací má za následek splnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť tomu brání výše popsaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Bude na žalovaném, aby posoudil na základě podrobných a aktuálních zpráv o zemi původu zaměřených na postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, do jaké míry bude mít medializace případů či únik informací vliv na nebezpečí vzniku vážné újmy, zdali vůbec. Stranou pozornosti nemůže žalovaný nechat ani otázku, zda žalobkyni hrozí nějaká opatření s. o. země původu z důvodu, že se do země vrátí po několika letech pobytu v zahraničí (tedy po překročení předpokládané doby vycestování).
57. Ve vztahu k důkazním návrhům žalobkyně soud uvádí, že pro potřeby rozhodnutí o žalobě bylo provedení těchto důkazů nadbytečné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí nesprávným posouzením právní otázky důsledků žalobkyní tvrzené p. k c. X, a to otázky prospektivnosti a individuálnosti posouzení odůvodněnosti s. z p., tedy výkladu § 12 písm. b) zákona o azylu. V důsledku toho je napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nezjišťoval na podkladě zpráv o zemi původu, do jaké míry je pravděpodobné, že by žalobkyně mohla být vystavena aktům p. To představuje důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zcela nepodložená je úvaha žalovaného o neexistenci hrozby vážné újmy po případném návratu žalobkyně do země původu v rámci posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalovaný o této otázce rozhodl, aniž by si opatřil zprávy o zemi původu řešící danou otázku (ohrožení p. c., ohrožení žadatelů o mezinárodní ochranu a ohrožení osob navrátilivších se po uplynutí povolené doby). Žalovaný opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjišťované, tedy zatížil jej nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

59. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to bez jednání. Rozhodl současně o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela procesně úspěšná, ovšem žádné náklady jí v této souvislosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 16. prosince 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce